

те, вижте как се е сгушила и цяла трепери.

Еднаж децата с майка си вжрвяха по главната алея в градината. Внезапно Диванка сви опашка и почна да се крие зад децата. Една слабичка жена вжрвеше с детето си. То се спре и завика:

—Мамо, я гледай нашата Дианка! — Ето де се крие зад ония деца. Дианке, тука! завика детето.

Но Дианка не мърда от местото си.

—От къде имате това куче? запита детето. Това е наше куче! Проклетата! как е попаднала у вас?

—Преди три месеца то само тржгна след мене. . . Доиде у дома, и макар че го пждехме, то не си отиде, отговори майката на Младенка, Савчо и Павелчо.

—Ах, проклетата! нека ми дойде тя, аз ще я науча! —се зацани слабичката жена и почна да вжрзва кжрпичката си за гerdаня на кучето.

Диванка се теглеше и ржмжеше, и жално поглеждаше ту децата, ту майка им, но когато я поведе старата ѝ господарка, тя наведе замислено глава и тржгна след нея.

—Защо я даде, мамо, защо? Сега те ще я бият! думаше Младенка и сжлзи бликнаха от очите ѝ.

Децата плачеха безутешно и гледаха след нещастното куче.

—Ще я бият, миличката Диванка! — шепнеше Савка.

Вржщането в кжщи беше твжрде тжжно. Джлго време децата не можеха да забравят Диванка.

Веднаж децата си играеха на двора. Те забелязаха, че кжм тях едва се влачи измжршавяло куче сжс счупен заден крак.

—Диванка, това е Диванка! — извика Младенка и плесна с ржце.

Кучето едва допжлзя до децата. С ужас те видяха голямата рана на задния му крак. Диванка беше стреляна. Бжрзо повикаха майка си и се заеха за лекуването на раната. Диванка ги гледаше с умните си очи и ближеше ржцете им. Спасиха я! От тогава тя не се отдели от тях.

Т. Дашков.